

1905-04-16

AFSENDER

Max Kiessling

MODTAGER

Anne Marie Carl-Nielsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Tysk

TRANSSKRIFTION

Berlin d. 16. / 4. 05.

W. 49 Behrendstr. 70

Verehrte, gnädige Frau,

ich bin in der allergrössten Verlegenheit über meine Nachlässigkeit und Unordnung. Ich kann trotz allen Suchen nicht finden, wo ich mir die Höhe des von mir Ihnen geschuldeten Betrages notiert habe, und meine Gedächtnis lässt viele ebenfalls im Stich; ich darf Sie daher um die Liebenswürdigkeit bitten, mir darüber nach der Ihnen nach der Ihnen gesandten Aufzeichnung eine umgehende kurze Mitheilung zu geben zu lassen. Es ist mir so sehr penibel, jenes Deficit noch nicht gedeckt zu haben, und ich fürchte fast, dass Sie mir zürnen.

Mein Brief ist doch gewiss in Ihre Hände gelangt. //

Ich habe die Ostertage bei meinen Eltern und Schwiegereltern in Leipzig zugebracht – es waren traurige, unendlich traurige Tage. Sie vermögen ja nicht zu ahnen, wie furchtbar, über alles menschliches Mass hinaus mein unglücklicher Vater zu leiden hat und wie die Mutter in seiner Pflege auch zugrunde geht. Es zerreisst mir das Herz, solchen grenzenlosen Jammer mitanzusehen ohne Linderung und Hilfe bringen zu können. Da entstehen dann trostlose, bis zum Lebens Überdruß erweckende Gedanken über die Nichtigkeit u. Armseligkeit von Menschen-Dasein u. Menschen-Los. Doch ich will mich durchkämpfen. Es ist ja nur das einzelne Menschlein, das so leidet, das elend ist, das verdirbt u. stirbt – das All-Leben aber ist so reich, so voll, so schön, so fein und vielseitig, ein unerschöpflicher und unermesslicher Strom. Einst fuhr ich fröhlich mitten darauf, alles höchstens Selig- // keit voll – bis jenes Furchtbare kam und die sturmgepeitschten Wogen mein Schifflein zerbrachen. Ich bin nicht untergegangen und habe das Ufer gewonnen, aber wie! Zaudernd u. elend bin ich dann immer entlang geirrt, als dürfte ich nimmer wieder neue Fahrt wagen. Soll ich's jetzt? Als rechter, guter Zuschauer möchte ich noch einmal fahren u. all, all die bunte Herrlichkeit so recht mit Herz u. Seele erfassen u. verstehen, die auf dem Strome treibt. Vielleicht gelingt es, vielleicht scheitere ich zum anderen Male und dann hinüber in's grosse, ewige Nichts. – –

Ich bin noch ganz in chaotischer Unordnung und darf vorläufig noch nicht an rechten Arbeiten denken Man hat die diesjährige Kunstausstellung eröffnet; ich bin voller Erwartung und harre nur, dass meine Freundin, Frau Dr Plehn, aus Italien nach B zurückkehrt, um zusammen mit ihr hinzugehen. Auch die Menzelausstellung in der Nationalgallerie will ich in diesen Tagen recht genießen.

Und Sie? – ich möchte so gern hören, wie Sie heimgekehrt sind u. alles gefunden haben u. was Sie arbeiten. Werden Sie mir einmal schreiben? //
Haben Sie Nachrichten aus Athen? – über den Congress?
Mit vielen herzlichsten Grüßen an die liebe Reisegefährtin
Ihr Max Kiessling

Oversættelse:

Berlin, den 16. / 4. 05.

W. 49 Behrendstr. 70

Kære fru,

Jeg er i den største forlegenhed over min uagtsomhed og uorden. Trods al min søgen kan jeg ikke finde, hvor jeg har noteret det beløb, jeg skylder Dem, og min hukommelse svigter mig også på mange andre punkter; jeg må derfor bede Dem om at være så venlig at give mig en kort meddelelse herom straks efter at have modtaget den oversigt, jeg har sendt Dem. Det er mig så pinligt, at jeg endnu ikke har dækket dette underskud, og jeg frygter næsten, at De er vred på mig.

Mit brev er vel trods alt nået frem til Dem. //

Jeg tilbragte påskedagene hos mine forældre og svigerforældre i Leipzig – det var triste, uendeligt triste dage. De kan jo ikke forestille Dem, hvor forfærdeligt, langt ud over ethvert menneskeligt mål, min ulykkelige far må lide, og hvordan min mor også går til grunde i plejen af ham. Det river mit hjerte i stykker at være vidne til en sådan grænseløs elendighed uden at kunne bringe lindring og hjælp. Der opstår da trøstesløse tanker, der vækker livstræthed, om menneskelivets og menneskets skæbnens meningsløshed og elendighed.

Men jeg vil kæmpe mig igennem. Det er jo kun det enkelte lille menneske, der lider sådan, der er elendigt, der forfalder og dør – men det universelle liv er så rigt, så fuldt, så smukt, så fint og mangfoldigt, en uudtømmelig og umådelig strøm. Engang sejlede jeg muntert midt i den, fuld af den største salighed – indtil det frygtelige skete, og de stormpiskede bølger knuste mit lille skib. Jeg gik ikke under og nåede i land, men på hvilken måde! Tøvende og elendigt vandrede jeg derefter altid rundt, som om jeg aldrig mere måtte vove at sætte ud på en ny rejse. Skal jeg gøre det nu? Som en rigtig, god tilskuer vil jeg gerne sejle endnu en gang og med hjerte og sjæl for alvor opfatte og forstå al den farverige pragt, der driver på strømmen. Måske lykkes det, måske fejler jeg endnu en gang og ender så i det store, evige intet. – –

Jeg er stadig helt i kaotisk uorden og må foreløbig ikke tænke på egentlige arbejder. Årets kunstudstilling er blevet åbnet; jeg er fuld af forventning og venter blot på, at min veninde, fru dr. Plehn, vender tilbage fra Italien til B,

så vi kan gå derhen sammen. Også Menzel-udstillingen i Nationalgalleriet vil jeg nyde i disse dage.

Og De? – Jeg vil så gerne høre, hvordan De er kommet hjem, om De har fundet alt, og hvad De arbejder med. Vil De skrive til mig en gang? // Har De nyheder fra Athen? – om kongressen?

Med mange hjertelige hilsener til den kære rejsekammerat

Deres Max Kiessling

Maskinoversættelse